

2. Søn.e.h.3.k. d.15.1.12. Johs.4,5-26.

Efter en lang og trættende rejse satte Jesus sig ved Jakobsilden nær byen Sykar i Samaria.

Han sidder derude alene og en kvinde kommer ud til ham. Hun er også alene. Og det er jo egentlig underligt – at hun kommer dér alene. For det er jo ellers normalt sådan, at kvinderne går sammen af sted ud til brønden. Sædvanligvis er der et leben omkring en brønd. Vand skal man jo bruge til mange ting. Og derfor flokkes der jo mange på et sådant sted.

Men her på denne dag er de altså helt alene – Jesus og så denne kvinde.

Hun havde hele to handicaps. For det første var hun fra Samaria Og samaritaner var ikke jøder, men en blandingsbefolkning, som jøderne så ned på og betragtede som urene – nogle som jøderne ikke i deres vildeste fantasi kunne drømme om at tale med. For det andet, så var hun en kvinde.. Og så havde hun et tredje handicap: hun var en letlevende kvinde: *Du har haft fem mænd og ham du har nu er ikke din mand* – det var noget folk gerne mindede hende om, hvis hun skulle gå hen og glemme det.

Hun var derfor ikke så vant til, at nogen ville snakke med hende og da slet ikke en mand.

Derfor er hun nok også blevet yderst forundret over, at Jesus – som en jødisk mand – ville tale med hende. Hun har sikkert været ganske overvældet over, at selvom han vidste, at hun var en letlevende kvinde, så ville han alligevel kendes ved hende. Det var der som sagt ingen andre, der ville. Tværtimod, så ville de – når de opdagede, hvem hun var – snerpe læberne sammen i foragt og tage det vand hun havde givet og smide det på jorden og spyttede det ud, de havde fået i munden.

Men sådan reagerede Jesus ikke. Han så ikke på, hvad der var rent og urent; hvad der var ret og forkert efter jødisk lov. Og det blev hun så overvældet over, at hun begyndte at snakke om noget andet. Hun begyndte at tale om, hvad der var rigtig og forkert – ikke i livet, for det ville hun nødtigt ind på – men hvad der var rigtig og forkert i religionen. Og hun spurgte: Hvad er det rigtigste, at tilbede Gud på et bjerg i Samaria eller i Jerusalem? Enhver jøde måtte på det spørgsmål naturligvis svare: I Jerusalem. Derom kunne der slet ikke være nogen diskussion, for det stod i loven. Men igen forbløffede Jesus kvinden ved at svare, at Gud slet ikke skal tilbedes på noget bestemt bjerg eller i noget bestemt tempel. Gud skal ikke tilbedes et bestemt sted, men i ånd og sandhed.

Hvordan dette svar så end skal forstås, at Gud ikke skal tilbedes noget bestemt sted, så kan det i hvert fald forstås på den måde, at Gud kan man ikke lukke inde et bestemt sted, hvor man så kan have ham for sig selv – og dermed lukke andre ude fra ham. Den går ikke. Man kan ikke udelukke nogen fra at tilbede Gud. Det er ikke kun de rene i henseende til moral, tro og nationalitet, der kan tilbede ham. Gud gør ikke forskel på nogen. Hos ham findes der ikke nogen, der er udenfor. For ham er der ingen, der er frem- mede. Der er ikke nogen, der er ham mindre værdige end andre. Han er alles Gud og Gud for alle.

Han lukkede ikke nogen ude. Han stempler ingen og siger: dig vil jeg ikke have med at gøre. Det gør vi til gengæld. Og det gjorde de den gang med denne kvinde. Hende og hendes vild- farne kærlighed. Folk var forarget – dybt forarget.

Nu er det jo altid mærkeligt, hvad der gør, at folk bliver så energiske i deres forargelse. Man forarges jo ikke over hvad som helst, men noget som man gerne forarges over, er den måde folk vælger at leve på. Man kunne ikke nøjes med at sige om denne kvinde: Nå, det var altså hendes

måde at indrette sig på. Nej, man forarges over hende. Man bagtalte hende; så ned på hende, undgik hende som en, der var uren.

Jesus siger et sted, at det er det, som udgår fra et menneskes mund, der gør et menneske urent. Altså er det et menneskes tank- er om andre, dets sladder, bagtalelse, stemping, der gør at et menneske er urent. Det sved, når han sagde det, for i så fald var det jo dem, der bagtalte kvinden, som var urene.

Det er det, som udgår fra et menneskes mund, der gør et menneske urent! – Og så er der vist ingen,, der går fri. Så er det ude med os alle. Så er der ingen, der er Gud værdig.

Men nu er han alles Gud og Gud for alle. Han forarges ikke og stempler ingen. Tværtimod, så ser han på os med kærlighedens øjne.

Og derfor gør det heller ikke ondt, når han siger os sandheden – sådan som han gjorde det til denne kvinde: at hun var en let- levende kvinde. For her er der ikke tale om den ondsksfulde sandhed, som hun var så vant til at høre på – men sandheden sagt i kærlighed – den kærlighed, der ikke forarges, der ikke stempler og frem for alt: ikke gør nogen til skamme.

Der findes et meget smukt udtryk i Korinterbrevet: *Kærligheden gør ingen til skamme!* Derfor gjorde Jesus hende heller ikke til skamme, fordi sandheden om hende blev sagt i kærlighed.

Kærligheden gør ingen til skamme! Det oplevede hun allerede i det øjeblik, da Jesus indledte en samtale med hende. Ved blot at ville tale med hende, accepterede Jesus hende – på trods af hendes liv; på trods af, at han sagde sandheden om hende.

Han gjorde hende ikke til skamme. Tværtimod, så oplevede hun, at her var noget, der var anderledes. Noget nyt. Noget liv- givende. En kilde til liv.

Jesus siger til kvinden, at kendte hun ham, ville hun bede om levende vand. For enhver, som drikker af brøndens vand skal tørste igen. *Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv.*

Her er selvsagt tale om andet og mere end vand man dagligt kan hente op fra en tilfældig brønd. Her er tale om vand, der kommer fra selv livets kilde – vand, der på en egen måde er skabende, opretholdende og livsfornyende. Og den kilde, hvorfra dette vand kommer, hedder Kristus. Han er livets kilde.

Og det var, hvad denne kvinde blev klar over: at her var livets vand og han hun selv kunne nyde godt af den kilde.

Hun var tynget af sin fortid og det var umuligt for hende at ryste den af sig. Skylden og udelukkelsen fra omgivelserne var hun ikke selv i stand til at fjerne. Og så pludselig mødte hun én, der så på hende med kærlighedens øjne. En mand som kendte hendes fortid, men som alligevel vedkendte sig hende. Og livet blev nyt for hende. Hun opdagede, at fra Kristus sprang en kilde med vand til nyt liv – næring til at kunne rejse sig og rette ryggen med nyt mod og nyt håb. De andre foragtede hende og på den måde nedbrød de hende og slog hendes liv ihjel. Kristus viste hende kærlighed og derfor opbyggede han hende og skabte nyt liv og håb.

På trods af kvindens fortid, så fordømte Kristus hende ikke. Tværtimod, så vedkendte han sig hende – det er det samme som at sige til hende: du er tilgivet. Og dette tilgivelsens ord fejer det hele til siden. Fortid er fortid. Hun kunne lægge det alt sammen bag sig og bygge noget nyt op. Hun

kunne rejse sig trods sit roderi og omgivelsernes bedømmelse af hende. Hun fik nu mulighed for at bygge sit liv op – det liv, som hun troede var tørret ind og smuldret væk.

Fra livets kilde – Kristus selv – bliver der gennem tilgivelsens ord givet ny næring til et menneske, der tørster efter at begynde forfra og bygge livet op på ny.

Amen.

435-309-596/298-192-6.